

Arrest

nr. 91 267 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X – X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Hasilpur. U zou met uw echtgenote gehuwd zijn tegen de wil van haar familie. Jullie zouden in het geheim op 26 december 2010 gehuwd zijn. Uw echtgenote zou echter al beloofd zijn aan (...), een verwant, die lid was van de “Jamiat-e-Islami”. De familie van uw echtgenote zou u samen met (...) gezocht hebben. U zou uw huis verlaten hebben, waarna u vernam dat de politie bij u thuis op zoek naar u was. U zou aangeklaagd zijn wegens ontvoering van uw echtgenote. Jullie zouden besloten hebben om het land te verlaten. Jullie zouden valse Britse paspoorten gebruikt hebben tijdens jullie vlucht van Islamabad naar Italië, waarna u per auto naar België doorreisde. Op 5 december 2012 dienden jullie een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte en de “nikkah nama”, schoolattesten van u en uw echtgenote, een rapport met algemene inhoud dat toegevoegd werd door uw advocaat.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker stelt dat hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“U verklaarde dat u tegen de wil van uw schoonfamilie gehuwd bent. Er bestaat echter onduidelijkheid over uw trouwdatum, wat de geloofwaardigheid van de kern van uw asielrelaas onderuit haalt. U verklaarde initieel gehuwd te zijn op 26 december 2011. U gevraagd of 2011 correct was, wijzigde dit naar 2010 (gehoorverslag CGVS p. 2). Er werd u gevraagd of u huwelijksfoto's had, maar die zouden er niet zijn, daar jullie in het geheim gehuwd waren zonder ceremonie (gehoorverslag CGVS p. 4). Er werd u gevraagd of u een facebookaccount zou hebben, maar u beweerde van niet (gehoorverslag CGVS p. 5). Hierop werd u de trouwfoto getoond zoals ze in uw administratief dossier voorkomt. U gaf toe dat deze van u was. U werd er op gewezen dat deze foto op een facebookaccount onder uw naam was gevonden, en ondanks uw eerdere beweringen gaf u aan dat u toch ooit een facebookaccount had, maar nu niet meer (gehoorverslag CGVS p. 5). Hierop werd u er op gewezen dat deze foto en anderen recent werden toegevoegd, nl. op 14 mei. Hierop verklaarde u dat uw jongere broer uw account beheerde, u kende niet eens het paswoord. Hierna werd u er op gewezen dat die broer, (...), volgens uw account een eigen facebookaccount heeft, waardoor het nut voor hem om uw account te gebruiken onbestaande is. Hierna werd u er op gewezen dat u volgens uw facebookaccount gehuwd zou zijn op 9 november 2011. Hierop verwees u naar uw bewijzen, nl. de twee huwelijksaktes. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat alle mogelijke documenten vervalst kunnen worden in Pakistan, iets dat u nadrukkelijk beaamde (gehoorverslag CGVS p. 5). Deze vaststelling ondermijnt het geloof in de authenticiteit van alle door u voorgelegde documenten. Hierop haalde u aan dat uw echtgenote nu zes maanden zwanger is, waardoor jullie onmogelijk gehuwd konden zijn op 9 november 2011. Echter, uw gehoor op het CGVS ging door op 31 mei 2012, bijna zeven maanden na 9 november 2011, waardoor uw echtgenote na het huwelijk van 9 november 2011 zwanger geraakte. U bleef erbij dat het uw broer was die uw facebookaccount onderhield, u wees er zelfs op dat uw geboortedatum foutief op uw facebookaccount vermeld staat. Uw geboortedatum is echter niet publiekelijk toegankelijk op facebook. Het is bevreemdend dat u zou weten dat deze datum verkeerd is als uw broer deze account bijhoudt en u zelfs niet over het paswoord zou beschikken (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook dient er op te worden gewezen dat er een facebookaccount op de naam van (...) (de naam die uw echtgenote aannam na jullie huwelijk, zie gehoorverslag CGVS p. 3) gevonden werd, waarop ook als huwelijksdatum 9 november 2011 vermeld staat. Het is onwaarschijnlijk dat dit ook door iemand anders verkeerdelijk werd opgesteld. Het is dan ook duidelijk dat u pas op 9 november 2011 en niet op 26 december 2010 gehuwd bent. Dit verklaart meteen uw initiële verspreking van het jaar waarin u huwde (zie supra). Daar er geen geloof meer gehecht kan worden in uw huwelijksdatum, wordt de volledige geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ondermijnd. Dat uw verdere verklaringen weinig geloofwaardig zijn, blijkt ook uit het volgende. Zo beweerde u aangeklaagd te zijn in een “FIR” (First Information Report) wegens de ontvoering van uw echtgenote. U kon echter geen enkel detail over deze “FIR” verschaffen, laat staan dat u de eigenlijke “FIR” wist voor te leggen. Zo wist u niet waar en wanneer de “FIR” werd opgesteld, noch wist u onder welk artikel of onder welke wetgeving u aangeklaagd werd (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U weet ook niets over de huidige stand van zaken. U zou nooit een advocaat gecontacteerd hebben. Uw totale gebrek aan kennis over en interesse voor deze “FIR” breekt de geloofwaardigheid van uw vrees af. Ook wat betreft uw vrees over de “Jamiat-e-Islami”, werd vastgesteld dat deze ongeloofwaardig is. U verklaarde dat de man die eigenlijk beloofd was aan uw echtgenote, lid was van deze organisatie. U kende echter vooreerst de volledige naam niet van deze man, u kende hem enkel als (...). U gevraagd naar de exacte rol van (...) voor de “Jamiat-e-Islami”, kwam niet verder dan dat (...) bekend was in de organisatie (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde dat uw echtgenote meer zou weten over hem daar ze verwanten waren. Hoewel uw echtgenote verklaarde dat ze inderdaad verwanten waren en dat ze al aan elkaar beloofd waren als kinderen, kende ze de volledige naam van (...) ook niet (gehoorverslag CGVS (...) p. 3). Haar gevraagd hoe ze dan wist dat (...) betrokken was bij Jamiat-e-Islami”, beweerde dat je zo'n dingen weet van verwanten. Het is echter ongeloofwaardig dat je van een verwant waaraan je al sinds kindertijd beloofd was, wel de politiek-religieuze voorkeur zou kennen, maar niet zijn volledige naam. Uw echtgenote wist overigens ook niet uit wat de betrokkenheid van (...) bij de “Jamiat-e-Islami” bestaat (gehoorverslag CGVS (...) p. 4). Uw vrees voor de “Jamiat-e-Islami” is dan ook ongeloofwaardig. Tenslotte kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beschrijving van uw vluchtroute. U verklaarde met een vals Brits paspoort gereisd te hebben, maar buiten een deel van de naam en dat u gelek op de persoon in het paspoort, kon u geen enkel ander

detail verschaffen. Het is ongeloofwaardig dat u in het kader van de strenge veiligheids- en identiteitscontroles op luchthavens niet meer zou weten van het paspoort waarmee u reisde. Bij een mogelijke controle zou u immers meteen door de mand vallen. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt, daar uw ingeroepen vrees voor extremistische elementen en de Pakistaanse autoriteiten ongeloofwaardig is, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd opgemerkt mag de authenticiteit van uw documenten betwijfeld worden. Het rapport met algemene inhoud voegt niets wezenlijks toe aan uw asielsdossier."

1.3. Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat zij zich op dezelfde feiten baseert als verzoeker.

1.4. De bestreden beslissing van verzoekster stelt dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als verzoeker.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen dat het CGVS een beoordelingsfout maakt door telkens de voor hen nadeligste interpretatie te kiezen. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker zich over zijn huwelijksdatum maar één keer heeft versproken. Ze stellen dat verzoekers broer op verzoekers facebookaccount een latere datum schreef omdat hij de huwelijksfoto's maar laat kon bemachtigen. Ook verzoeksters account is volgens hen door iemand met kwade bedoelingen gemaakt. Verzoekers stellen dat de huwelijksakte niet vervalst is omdat er een zilveren strook op voorkomt die niet kan worden nageemaakt. Door aan dit document geen bewijskracht toe te kennen, schendt het CGVS volgens verzoekers de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. Ze stellen dat de Raad van State in zijn arrest nr. 193.109 van 8 mei 2009 heeft geoordeeld dat deze regels in dit geval kunnen worden toegepast. Verder schendt het CGVS volgens hen ook de regels van de bewijslast voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek, uit artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en uit de artikelen 195, 196 en 197 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status door hun documenten enkel op basis van onvoldoende verklaringen opzij te laten. Volgens verzoekers hebben geschriften meer bewijskracht dan verklaringen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan hun asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers over hun huwelijksdatum hebben gelogen. De vaststelling dat verzoeker zich hierover eenmaal heeft versproken, is hiervoor reeds een belangrijke aanwijzing. De vaststelling bovendien dat op de facebookaccounts van verzoekers een andere datum staat vermeld dan degene die ze tijdens de asielprocedure hebben opgegeven, bevestigt dit alleen maar. Verzoekers' betoog dat verzoekers broer op verzoekers facebookaccount een latere datum schreef omdat hij de huwelijksfoto's maar laat kon bemachtigen en dat verzoeksters account door iemand met kwade bedoelingen is gemaakt, is totaal ongeloofwaardig. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing immers terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer verzoekers facebookaccount zou beheeren. Verder maken ze op geen enkele wijze aannemelijk dat iemand anders verzoeksters account zou hebben aangemaakt. De vaststelling dat ze over hun huwelijksdatum liegen, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun hele asielrelaas. Het is immers hun huwelijk dat de aanleiding was voor al hun verdere problemen.

De huwelijksakten die verzoekers hebben neergelegd, kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. Het gaat immers om fotokopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend, aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn. Bijgevolg kunnen ze uiteraard ook geen

voorrang krijgen op verzoekers' verklaringen. Voor de volledigheid wijst de Raad er nog op dat de regels over de bewijslast uit het Burgerlijk en het Gerechtelijk Wetboek hier niet gelden. Het betreft hier immers een bestuurlijke procedure met een eigen rechtspleging waarvoor eigen rechtsregels gelden. De artikelen 195, 196 en 197 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* bepalen dan weer niet dat documenten meer bewijskracht hebben dan verklaringen. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS, 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS, 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS, 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verder is de Raad van mening dat verzoekers naar Pakistan kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het gewapend conflict in Pakistan een uiterst lokaal conflict is, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en dat verzoekers niet uit die regio afkomstig zijn. De Raad wijst erop dat er volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoekers tonen niet aan dat er op dit ogenblik in heel Pakistan een gewapend conflict aan de gang is.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER